

تکرار ناکامی‌های قبلی پذیرفتنی نیست

توقعاتی معقول از «کی‌روش»

در آن ۴۸ سال آرزگار می‌گذرد و این مدت با رنج و افسوس فراوان ناشی از دور ماندن‌های مکرر و متعدد از سکوی نخست این رقابت‌ها برای ما سپری شده است. تحت هر شرایطی تلقی کردن جام جهانی به‌عنوان سکوی پرشی به سوی جام ملت‌ها که حتی یک پنجاهم اعتبار جام جهانی را ندارد، طرز تصور درستی نیست و بیشتر بوی بهانه‌جویی می‌دهد و لابد توسط کسانی مطرح می‌شود که چون ناکامی مجدد «یوزها» و عدم صعود آنها از مرحله گروهی در قطر را محرز می‌دانند، از حالا می‌خواهند بهانه‌های آن را جور کنند و ادله‌هایی را در دست داشته باشند که یک ناکامی تازه احتمالی برای سرمربی پرتغالی تیم ملی ایران را موجه جلوه داده و وعده آینده‌ای پررتر و درخشش احتمالی در «جام ملت‌های ۲۰۲۳» را بدهد که البته ضمانتی برای رسیدن به آن در دست نیست.

اینها قاعدتاً دستاویزی برای حفظ سرمربی ایران در پست مجدداً واگذار شده به او و در راستای تأیید نحوه کار وی و نتایج برخاسته از آن خواهد بود. واقعیت امر اما چیز دیگری است و حداقل چیزی که از کارلوس کی‌روش انتظار آن می‌رود کسب نتایجی بهتر در جام جهانی پیش رو بعد از ناکامی او و تیمش در هر دو جام جهانی قبلی است. جام‌هایی که او در مجموع دیدارهای گروهی آن از حداکثر ۱۸ امتیاز ممکن فقط ۵ پوئن را اندوخت و در دوره نخست (۲۰۱۴) در گروهش آخر و در دوره دوم (۲۰۱۸) در گروهش ماقبل آخر شد و در هیچ‌یک از این ادوار از گروهش بالا نرفت و حذف شد. توقع از مربی ۶۹ ساله تیم ملی ایران در ارتباط با دوره بعدی جام ملت‌های آسیا هم به همین صراحت و روشنی است. تیم ملی ما با رهبری وی در جام ملت‌های آسیای ۲۰۱۵ در مرحله یک چهارم نهایی به عراقی که ضعیف‌ترین ترکیب خود در ۲۵ سال اخیر را داشت باخت و حذف شد و در جام ملت‌های ۲۰۱۹ هم در نیمه نهایی با نتیجه قاطعانه صفر-۳ تسلیم ژاپنی‌ها و باز از گردونه رقابت‌ها خارج شد.

آیا با کارنامه‌ای اینقدر ضعیف توقع از کی‌روش برای کسب نتایجی بسیار بهتر در جام جهانی بیست و دوم و جام ملت‌های آسیای ۲۰۲۳ انتظاری بیش از حد و نامعقول است و آیا عدالت در آن رعایت نشده است؟

وصال روحانی

روزنامه نگار

بعضی‌ها می‌گویند مهم نیست که ما چه نتایجی در جام جهانی امسال فوتبال در قطر می‌گیریم و مهم‌تر از آن رسیدن به سطحی از آمادگی است که ما را در سال آینده میلادی (۲۰۲۳) بر سکوی قهرمانی جام ملت‌های آسیا بنشانند. اینکه توجیه حضور ولو منفی ما در آوردگاه «قطر ۲۰۲۲» دستمایه و حربه ما برای کسب نتایجی بهتر در جام ملت‌های ۲۰۲۳ شود (که از قضا آن هم در قطر برگزار می‌گردد) به خودی خود فرایندی غیر معقول و چیزی نیست که از آن گریزان باشیم اما اگر حاصل این تفکر این است که هیچ بلند پروازی و جاه‌طلبی کوچک و بزرگی برای جام جهانی بیست و دوم نداشته باشیم، اندیشه درستی نیست.

وقتی به جام جهانی می‌رویم باید تمامی هم و غم ما کسب بهترین نتایج در آن عرصه باشد و از هر سلاح ممکن و در دسترس بهره بگیریم. تیم فعلی ما با ظرفیت بالایی که دارد، این هدف را در دسترس‌تر از گذشته جلوه می‌دهد ولی اگر هم مثل پنج دفعه قبلی حضورمان در مرحله پایانی جام جهانی از گروه خود بالا نرفتیم لاقبل این دلخوشی را خواهیم داشت که هر چه در چنته داشته‌ایم رو کرده و فقط زورمان به حریفان نرسیده است. در ضمن و به‌عنوان یک حاصل و نتیجه، دستاوردهای جام جهانی امسال تجربه گرا نیهای برای بازیکنان و کادر فنی ما خواهد بود تا سال بعد در جام ملت‌ها بر پایه آن به بهترین نتایج ممکن برسیم و شاید جامی را فتح کنیم که از آخرین مرتبه قهرمانی‌مان

